

Για την Υπομονή (Όσιος Εφραίμ ο Σύρος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Σεπτεμβρίου 5, 2011

Εκείνος που θέλει να ευαρεστήσει στον Θεό και με την πίστη να γίνει κληρονόμος Του, για να ονομασθεί και αυτός παιδί του Θεού, γεννημένο από το Αγιο Πνεύμα, πρέπει να αποκτήσει, πριν απ' όλα, **μακροθυμία και υπομονή**.

Πρέπει επίσης, να υπομένει με **γενναιότητα** τις θλίψεις, τις ταλαιπωρίες και όλες τις ανάγκες που τον βρίσκουν. Πρέπει δηλαδή να **υπομείνει** τις σωματικές αρρώστιες, τα διάφορα παθήματα, τους εξευτελισμούς και τις προσβολές που του γίνονται.

Εννοώ επίσης, ότι πρέπει να είναι **καρτερικός** στις διάφορες αφανείς θλίψεις, οι οποίες προξενούνται στην ψυχή του από τα πονηρά πνεύματα, τα οποία σκοπεύουν να την εμποδίσουν να ζήσει τη ζωή του Θεού και ακόμα να την οδηγήσουν σε χαύνωση, σε αμέλεια και σε ανυπομονησία.

Αυτό βέβαια γίνεται με την παραχώρηση του Θεού, ο Οποίος επιτρέπει να δοκιμασθεί κάθε ψυχή με διάφορες θλίψεις, **ώστε να ξεχωρίσουν έτσι και να φανερωθούν εκείνοι που αγαπούν τον Θεό ολόψυχα**, εφόσον βέβαια αυτοί **θα υπομείνουν με γενναιότητα** όλα όσα τους προξενεί ο Πονηρός, έχοντας πάντα την **ελπίδα τους στον Θεό**· και εφόσον θα περιμένουν πάντοτε, με πίστη και πολλή υπομονή, τη Θεία Χάρη, για να τους βοηθήσει και να τους λυτρώσει από τα δεινά.

Αυτές οι ψυχές θα μπορέσουν να γλυτώσουν από κάθε είδους πειρασμό και να κερδίσουν όσα μας έχει υποσχεθεί ο Θεός. Θα φθάσουν δηλαδή να γίνουν άξιες της Βασιλείας Του.

Οφείλει λοιπόν η ψυχή, ακολουθώντας το λόγο του Κυρίου, να σηκώνει κάθε μέρα το σταυρό της (Λουκ. 9, 23). Αυτό σημαίνει να είναι πρόθυμη να υπομένει, για την αγάπη του Χριστού, κάθε θλίψη και πειρασμό, φανερό ή κρυφό και να στηρίζει πάντοτε την ελπίδα της στον Κύριο, διότι απ' Αυτόν εξαρτάται και το να **θλιβεί** -όταν Αυτός το επιτρέπει- και το να **λυτρωθεί**, με τη βοήθειά Του, από κάθε πειρασμό και θλίψη.

Η ψυχή όμως που δεν δείχνει ανδρεία και δεν αντιστέκεται με γενναιότητα, αλλά αντίθετα **λυπάται, παραλύει, αγανακτεί, στενοχωριέται και εγκαταλείπει τον αγώνα ή απελπίζεται**, σαν νά 'χει χαθεί πια κάθε ελπίδα λύτρωσης -που και αυτό είναι τέχνασμα της ίδιας κακίας, για να σπρώξει την ψυχή στην ακηδία και

στην αδιαφορία- δεν αξιώνεται να δεχθεί τη Θεία ζωή. Επειδή δηλαδή αυτή δεν κράτησε σταθερή την ελπίδα. Δεν περίμενε με αδίστακτη πίστη το έλεος του Κυρίου. Δεν μιμήθηκε τους Αγίους και, τελικά, δεν βάδισε στα ίχνη του Κυρίου (Α' Πέτρ. 2, 21).

Κοίταξε με προσοχή και δες ότι από την αρχή οι Πατέρες, οι Πατριάρχες, οι Προφήτες, οι Απόστολοι και οι Μάρτυρες, πέρασαν από τον **ίδιο δρόμο των θλίψεων και των πειρασμών** και κατόρθωσαν να ευαρεστήσουν στον Θεό. Πώς; **Με το να υπομείνουν με γενναιότητα κάθε πειρασμό και θλίψη**. Όλοι αυτοί χάρουνταν όταν περνούσαν βάσανα, γιατί περίμεναν κάποια ανταμοιβή, όπως λέει η Αγία Γραφή: «*Παιδί μου, όταν έρχεσαι για να δουλέψεις για τον Κύριο, προετοίμασε την ψυχή σου, για να υπομείνει πειρασμό. Στερέωσε την καρδιά σου και οπλίσου με καρτερία*» (Σοφ. Σειρ. 2, 1-2).

Ο Απόστολος Παύλος επίσης λέει: «**Αν δεν δοκιμάσετε τη διαπαιδαγώγηση, την οποία έχουν όλοι δεχθεί, τότε δεν είσαστε γνήσια παιδιά του Θεού, αλλά νόθα**» (Εβρ. 12, 8). Όλα, λοιπόν, όσα σε βρίσκουν, **να τα δέχεσαι ως αγαθά**, με τη σκέψη ότι **τίποτα δεν γίνεται χωρίς την άδεια του Θεού**.

Ο Κύριος επίσης λέει: «**Μακάριοι θα είσαστε όταν σας χλευάσουν, όταν σας καταδιώξουν και όταν εξαιτίας μου πουν ψέματα, λέγοντας εναντίον σας όλα τα κακά. Να χαίρεσθε και να ευφραίνεσθε, γιατί ο μισθός σας θα είναι μεγάλος στους ουρανούς**» (Ματθ. 5, 11-12). Και «**μακάριοι είναι εκείνοι που διώκονται για χάρη της δικαιοσύνης, γιατί δική τους θα είναι η Βασιλεία των ουρανών**» (Ματθ. 5, 10).

Όταν λέει «**διώκονται**» εννοεί ή φανερά από τους ανθρώπους ή **κρυφά από τα πονηρά πνεύματα**. Γιατί αυτά πολεμούν την ψυχή που αγαπά τον Θεό και τη ρίχνουν μέσα σε ποικίλες θλίψεις, με σκοπό να εμποδίσουν την είσοδό της στη Θεία ζωή.

Αυτό επίσης συμβαίνει και για να δοκιμασθούν οι ψυχές κατά πόσο αγαπούν ειλικρινά τον Θεό. Και αυτό το αποδεικνύουν με το να **υπομείνουν** κάθε θλίψη και με το να κρατήσουν αμείωτη μέχρι το τέλος την **ελπίδα**, κάνοντας έτσι φανερό, ότι προσδοκούν την απολύτρωση. Δοκιμάζεται επίσης η ψυχή για να φανεί μήπως αμελεί ή αδιαφορεί και χάνει την ελπίδα της, επειδή δεν αγαπά τον Θεό ειλικρινά.

Οι διάφορες θλίψεις και οι πειρασμοί κάνουν επίσης φανερές τις ψυχές εκείνες που είναι άξιες, αλλά και εκείνες που είναι ανάξιες. Αναδεικνύουν τις ψυχές που έχουν πίστη, ελπίδα και υπομονή, αλλά παράλληλα και αυτές που στερούνται αυτές τις αρετές.

Έτσι οι θλίψεις αποδεικνύουν δόκιμες και πιστές τις ψυχές εκείνες που υπομένουν

μέχρι τέλους, διατηρώντας την ελπίδα που χαρίζει η πίστη και περιμένοντας την απολύτρωση που προσφέρει η Χάρη του Θεού. Γίνονται δηλαδή με την καρτερία τους κληρονόμοι της Βασιλείας Του.

Κάθε ψυχή λοιπόν, που θέλει να **ευαρεστήσει στον Θεό**, ας κρατά με γενναιότητα, πριν απ' όλα, την **υπομονή** και την **ελπίδα**. Έτσι θα μπορέσει να ανταπεξέλθει σε κάθε επίθεση και θλίψη που της προκαλεί ο Πονηρός.

Ο Θεός δεν επιτρέπει, μια ψυχή που έχει την ελπίδα της σ' Εκείνον και Του περιμένει με υπομονή, να πειρασθεί τόσο, μέχρι του σημείου που αυτή να απελπισθεί. Ούτε την παραδίδει σε θλίψεις και πειρασμούς που εκείνη δεν μπορεί να βαστάξει (Α' Κορ. 10, 13). Ο Πονηρός δεν πειράζει και δεν θλίβει την ψυχή όσο θέλει αυτός, αλλά **όσο επιτρέπει σ' αυτόν ο Θεός**. Φθάνει μόνο να υπομένει η ψυχή με γενναιότητα και να διατηρεί πάντα **ζωντανή την ελπίδα που της χαρίζει η πίστη, περιμένοντας τη βοήθεια και τη σκέπη του Θεού**. Τότε δεν είναι δυνατόν να την εγκαταλείψει Εκείνος.

Όσο η ψυχή αγωνίζεται, καταφεύγοντας στον Θεό με πίστη και ελπίδα και περιμένοντας χωρίς αμφιβολίες, τη βοήθεια και τη λύτρωση που Εκείνος χαρίζει, **τόσο και πιο γρήγορα τη λυτρώνει ο Κύριος από κάθε θλίψη που την ταλαιπωρεί. Γιατί γνωρίζει Εκείνος πόσο πρέπει να μπει η ψυχή σε δοκιμασία και πειρασμό** και, ανάλογα με την αντοχή της, επιτρέπει και τον πειρασμό. Αρκεί μόνο να κρατηθεί η ψυχή **μέχρι το τέλος**, και τότε δεν θα βγει ντροπιασμένη.

Ο **Απόστολος Παύλος** λέει: *«Η θλίψη φέρνει υπομονή και η υπομονή δοκιμασμένο χαρακτήρα, και η δοκιμή οδηγεί στην ελπίδα που ποτέ δεν ντροπιάζει» (Ρωμ. 5, 3-5).* Και αλλού πάλι ο ίδιος λέει: *«Σαν υπηρέτες του Θεού, με τη μεγάλη υπομονή, με θλίψεις, με δυσκολίες, με στενοχώριες» (Β' Κορ. 6, 4).* Ο Κύριος επίσης λέει: *«Όποιος υπομένει μέχρι το τέλος, αυτός θα σωθεί» (Ματθ. 10, 22).* Και *«με την υπομονή σας θα κερδίσετε τις ψυχές σας» (Λουκ. 21, 19).* Η **Αγία Γραφή** σε κάποιο άλλο σημείο επίσης λέει: *«Ποιός πίστεψε στον Κύριο και βγήκε ντροπιασμένος; Ή ποιός έμεινε σταθερός στο λόγο του Κυρίου και εγκαταλείφθηκε; Και ποιός παρακάλεσε τον Κύριο και Εκείνος τον περιφρόνησε;» (Σοφ. Σειρ. 2, 10).*

Οι άνθρωποι, που ως δημιουργήματα έχουν από τη φύση τους περιορισμένο νου και αντίληψη, γνωρίζουν καλά και ζυγίζουν με το μάτι και εξακριβώνουν πόσο βάρος και φορτίο μπορεί να σηκώσει καθένα από τα ζώα -για παράδειγμα το μουλάρι ή η καμήλα- και όσο μπορούν, τόσο και τα φορτώνουν. Τα φορτώνουν δηλαδή ανάλογα με τη δύναμή τους. Ο αγγειοπλάστης επίσης, αν δεν βάλει τα φρεσκοπλασμένα αγγεία στο καμίνι, για να ψηθούν και να σκληρύνουν, δεν θα είναι έτοιμα και κατάλληλα για χρήση. Ξέρει όμως, ως καλός τεχνίτης, πόσο χρόνο πρέπει να τα

αφήσει στη φωτιά, ώστε να γίνουν κατάλληλα για χρήση. Δεν τα αφήνει δηλαδή στο καμίνι περισσότερο απ' όσο πρέπει, για να μην ψηθούν πολύ και γίνουν θρύψαλα. Αλλά ούτε τα βγάζει μισοψημένα, για να μην είναι λειψά και ακατάλληλα για χρήση.

Αν λοιπόν οι άνθρωποι έχουν τόση διάκριση και γνώση για τα φθαρτά και ορατά πράγματα, πόσο περισσότερο ο Θεός -ο Οποίος είναι ακατάληπτος ως προς τη γνώση και τη σοφία, Εκείνος που είναι η Σοφία- γνωρίζει μέχρι που θα επιτρέψει να δοκιμασθούν οι ψυχές εκείνες, που θέλουν να τηρήσουν το θέλημά Του και που αγωνίζονται να γίνουν μέτοχοι της αιώνιας ζωής.

Έτσι λοιπόν, υπομένοντας γενναία, πρόθυμα και με ελπίδα κάθε θλίψη ως το τέλος, οι ψυχές γίνονται άξιες και κατάλληλες, για να εισέλθουν στη Βασιλεία των ουρανών.

Όπως από το κανάβι δεν μπορεί να γίνουν λεπτά νήματα, αν αυτό δεν χτυπηθεί πολλή ώρα -γιατί όσο χτυπιέται, τόσο καθαρότερο και καταλληλότερο γίνεται- έτσι και η φιλόθεη ψυχή. Μπαίνοντας αυτή σε πολλές δοκιμασίες και πειρασμούς και υπομένοντας με γενναιότητα τις θλίψεις, γίνεται καθαρότερη και πιο κατάλληλη για τη λεπτή πνευματική εργασία και στο τέλος αξιώνεται να κληρονομήσει την επουράνια Βασιλεία.

Οι ψυχές είναι σαν το νεόπλαστο αγγείο, που αν δεν το βάλουν στη φωτιά, είναι ακατάλληλο για χρήση. Μοιάζουν επίσης με νήπιο, που όσο καιρό είναι μικρό, δεν μπορεί να εργασθεί. Γιατί ως νήπια οι ψυχές, ούτε πόλεις μπορούν να κτίζουν ούτε χωράφια να σπέρνουν και να φυτεύουν, ούτε κάποια άλλη εργασία απ' αυτές που κάνουν οι μεγάλοι δεν μπορούν να κάνουν. Έτσι ακριβώς είναι και οι ψυχές που μετέχουν στη Θεία Χάρη. Κατατρυφούν μέσα στη γλυκύτητα και την ανάπαυση του Αγίου Πνεύματος, επειδή **εξαιτίας της νηπιακής τους κατάστασης δεν επέτρεψε ποτέ ο αγαθός Θεός να δοκιμασθούν από πονηρά πνεύματα, ούτε να πέσουν σε διάφορους πειρασμούς και θλίψεις**, με τις οποίες φανερώνεται η υπομονή. Αυτές οι ψυχές παραμένουν ακόμα νήπιες και δεν είναι κατάλληλες για τη Βασιλεία, όπως είπε και ο Απόστολος: *«Αν όμως δεν δοκιμάσατε την παιδεία, που έχουν όλοι δεχθεί, τότε είσαστε νόθα παιδιά και όχι γνήσια»* (Εβρ. 12, 8).

Ωστε, **οι θλίψεις και οι πειρασμοί ωφελούν τον άνθρωπο και κάνουν την ψυχή άξια και σταθερή, αν βέβαια αυτή υπομένει** όσα τη βρίσκουν γενναία, πρόθυμα, με **εμπιστοσύνη** και ελπίδα στον Θεό και αν περιμένει με βεβαία πίστη τη λύτρωση που χαρίζει ο Κύριος και το δικό Του έλεος. Είναι αδύνατον να χάσει η ψυχή που ζει με αυτό τον τρόπο την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος και να μη **λυτρωθεί από την εμπάθεια και την κακία**. Αντίθετα, θα αξιωθεί να αναδειχθεί πράγματι ως πιστή, αν κρατήσει με υπομονή και ως το τέλος την ελπίδα της στον Κύριο.

Συμβαίνει με τις ψυχές που βρίσκονται σε θλίψεις, ό,τι ακριβώς έγινε και με τους αγίους Μάρτυρες. Αυτοί υπέμειναν δημόσια πολλά βασανιστήρια και έφθασαν μέχρι το θάνατο -εξαιτίας της πίστης τους στον Κύριο- και παρέμειναν σταθεροί στην καλή ομολογία. Τελικά, αναδείχθηκαν δόκιμοι και αξιώθηκαν να λάβουν τα στεφάνια της δικαιοσύνης. Σε όσους μάλιστα υπέφεραν περισσότερα και φοβερότερα βασανιστήρια, χαρίστηκε **περισσότερη δόξα** και παρρησία προς τον Θεό. Όσοι όμως έδειξαν απιστία -επειδή φοβήθηκαν τις θλίψεις και τα μαστίγια- και δεν έμειναν σταθεροί ως το τέλος, κατέληξαν να μην έχουν πρόσωπο να δουν κανέναν. Έτσι καταδικάστηκαν να ζήσουν μέσα στη ντροπή και σ' αυτή τη ζωή, αλλά έτσι θα βρεθούν και κατά την ημέρα της Κρίσεως.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις ψυχές, οι οποίες παραδίδονται στις θλίψεις. Δοκιμάζονται από τα πονηρά πνεύματα και βασανίζονται με χίλιους δυο τρόπους μυστικά μέσα τους με διάφορες θλίψεις ή με πονηρούς λογισμούς ή ακόμα και με αρρώστιες του σώματος. Αν αυτές οι ψυχές υπομείνουν με γενναιότητα και κρατήσουν την ελπίδα τους στον Κύριο, περιμένοντας από Εκείνον τη λύτρωση, θα αξιωθούν να λάβουν στεφάνια δικαιοσύνης. Θα αξιωθούν δηλαδή, όχι μόνο να λυτρωθούν από τις θλίψεις, αλλά και πολύ περισσότερο, αυτές θα βρουν ενώπιον του Θεού την ίδια παρρησία με τους αγίους Μάρτυρες! Επειδή, το ίδιο μαρτύριο των θλίψεων που οι Μάρτυρες υπέφεραν με το σταυρό και τα άλλα βάσανα, το υπομένουν και αυτές οι ψυχές από τα πονηρά πνεύματα, τα οποία ενεργούν δια μέσου των θλίψεων. Και όσες περισσότερες θλίψεις και επιθέσεις του Πονηρού υπομένουν κρατώντας την ελπίδα, τόσο περισσότερη δόξα αποχτούν μπροστά στον Θεό. Και εδώ θα λυτρωθούν, σύμφωνα με την προσδοκία τους και εκεί θα αξιωθούν να απολαύσουν τη χαρά και την ανάπαυση που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα. Όσες όμως ψυχές υποχωρήσουν από δειλία και φόβο και δεν υπομείνουν τις θλίψεις, αλλά πέσουν σε αμέλεια, ανυπομονησία και απελπισία και απομακρυνθούν από το δρόμο του Θεού, ξεχνώντας το έλεος του Κυρίου, πώς είναι δυνατόν -αφού αποδείχθηκαν ανάξιες- να λάβουν τη δωρεά της αιώνιας ζωής;

Γιατί κάθε ψυχή χρωστά, για χάρη του Κυρίου που πέθανε για μας, να μακροθυμεί και να υπομένει μέχρι θανάτου, κρατώντας άβεστη την ελπίδα της στο έλεός Του και έτσι θα γίνει άξια της αιώνιας ζωής.

Όσοι θέλουν να ξεφύγουν από την αιώνια γέεννα, που περιμένει τους αμαρτωλούς, και επιθυμούν να ζήσουν αιώνια, προσπαθούν να υπομένουν πάντοτε τις θλίψεις και τις ταλαιπωρίες αυτής της ζωής, εκείνες που προκαλεί ο Πονηρός με τους πειρασμούς. Και αν υπομείνουν ως το τέλος, περιμένοντας με πίστη το έλεος του Κυρίου, θα λυτρωθούν με τη βοήθεια της Θείας Χάρης. Αυτοί θα αξιωθούν να κοινωνήσουν, με τη Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, και θα ξεφύγουν την ημέρα της Κρίσεως από τη γέεννα, κληρονομώντας την αιώνια Βασιλεία του Κυρίου.

Τέτοιος όρισε ο Κύριος να είναι ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή, στενός και γεμάτος θλίψεις (Ματθ. 7, 14). Και γι' αυτό ακριβώς είναι λίγοι εκείνοι που τον βαδίζουν.

Επειδή λοιπόν μας χαρίσθηκε τέτοια ελπίδα και επειδή ο **αψευδής** Θεός μας έδωσε τέτοιες **υποσχέσεις**, ας υπομείνουμε με γενναιότητα κάθε επίθεση και θλίψη του Πονηρού, για χάρη της ελπίδας που βρίσκεται αποθησαυρισμένη για μας στους ουρανούς (Κολ. 1, 5).

Όσες θλίψεις και αν υπομείνουμε για τον Κύριο, τί αξία έχουν μπροστά στη μέλλουσα αιώνια ζωή που μας υποσχέθηκε ή μπροστά στην παρηγοριά του Αγίου Πνεύματος, που έρχεται από ψηλά στις ψυχές εκείνες που υπομένουν, ή ακόμα μπροστά στη λύτρωσή μας από το σκοτάδι της κακίας και από τα πολλά χρέη που μας φόρτωσαν οι αμαρτίες μας; Λέει η **Αγία Γραφή**: «Όταν κρινόμαστε από τον Κύριο, παιδαγωγούμαστε, για να μην καταδικασθούμε μαζί με τον κόσμο» (Α' Κορ. 11, 32). Και αλλού επίσης λέει: «Τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν έχουν καμιά αξία, αν συγκριθούν με τη δόξα που πρόκειται να μας αποκαλυφθεί» (Ρωμ. 8, 18).

Ας μοιάσουμε στους γενναίους στρατιώτες που πρόθυμα πεθαίνουν για τον βασιλιά τους. Γιατί, **όταν ζούσαμε τη ζωή του κόσμου και ασχολούμασταν με βιοτικές υποθέσεις, δεν υποφέραμε τέτοιου είδους παθήματα, ούτε δοκιμάζαμε παρόμοιες θλίψεις. Τώρα όμως, που θελήσαμε να αλλάξουμε τρόπο ζωής και να ευαρεστήσουμε στον Κύριο, ορθώνονται από τον Πονηρό εναντίον μας, τόσες και τόσο σκληρές επιθέσεις, πειρασμοί και θλίψεις.**

Βλέπεις ότι αυτά τα υποφέρουμε για την αγάπη του Κυρίου; Βλέπεις ότι πάσχουμε επειδή μας φθονεί ο Πονηρός και προσπαθεί **να μας βγάλει από το δρόμο της ζωής και να μας οδηγήσει σε αδιαφορία και αμέλεια**, ώστε να μην ευαρεστήσουμε στον Θεό και έτσι να χάσουμε τη σωτηρία μας; **Όσο λοιπόν ο Πονηρός επιτίθεται εναντίον μας, τόσο περισσότερο πρέπει και εμείς να υπομένουμε με ανδρεία, γενναιότητα και προθυμία· τόσο περισσότερο θα πρέπει, με την προσευχή και την υπομονή, να ξεπερνούμε το θάνατο, για χάρη της ελπίδας μας στον Χριστό. Και όταν έτσι αντιστεκόμαστε, όλες οι δαιμονικές πανουργίες διαλύονται. Γιατί εμείς έχουμε υπερασπιστή και υπέρμαχο του Χριστό, ο Οποίος, και σ' εμάς που θλιβόμαστε και έχουμε εναποθέσει τις ελπίδες μας σ' Εκείνον, χαρίζει υπομονή, αλλά και τους δαίμονες ντροπιάζει. Επιπλέον, εμείς παίρνουμε, με τη Χάρη του Κυρίου, τα βραβεία για τους κόπους μας, δηλαδή την Ουράνια Βασιλεία.**

Ας γίνουμε, αδερφοί μου, σαν τα αμόνια, ώστε, όταν μας χτυπούν, να μην

υποχωρούμε ούτε να επιτρέπουμε στον εαυτό μας να σημαδεύεται από την αδιαφορία, την αμέλεια και την ακηδία, που επιφέρουν αυτές οι μάστιγες και οι πειρασμοί. Όταν μας δέρνουν, ας νικήσουμε τον αντίπαλο με την υπομονή. Γιατί και ο Κύριός μας έτσι διάβηκε αυτό τον αγώνα. Τον μαστίγωσαν, Τον ονειδίσαν, Τον έδιωξαν, Τον περιέπαιξαν, Τον έφτυσαν. Τιμωρήθηκε από τους ανόμους με τον χειρότερο και τον πιο ατιμωτικό σταυρικό θάνατο. Όλα αυτά τα υπέμεινε για τη δική μας σωτηρία, αφήνοντας σ' εμάς **υπόδειγμα ζωής** (Α' Πέτρ. 2, 21). Ο Κύριος άφησε παράδειγμα για να Τον μιμηθούν εκείνοι που πιστεύουν σ' Αυτόν **αληθινά** και που θέλουν να γίνουν **συγκληρονόμοι Του στον ίδιο δρόμο της θλίψης, του πειρασμού και του θανάτου, ώστε να πορευθούν και αυτοί, υπομένοντας πολλά παθήματα, την οδό που και ο Ίδιος πορεύθηκε.** Την οδό που Τον οδήγησε στον σταυρικό θάνατο. **Στο θάνατο που τελικά θανάτωσε το θάνατο** και καταδίκασε την αμαρτία πάνω στο Κυριακό Σώμα (Ρωμ. 8, 3), καταργώντας έτσι τις δυνάμεις του Εχθρού, καθώς λέει και ο **Απόστολος**: «*Ο Κύριος απογύμνωσε τις αρχές και τις εξουσίες πάνω στο Σταυρό και τις διαπόμπευσε, σέρνοντάς τες νικημένες στο θρίαμβο του Σταύρου*» (Κολ. 2, 15).

Και εμείς λοιπόν, αν υπομείνουμε κάθε επίθεση και θλίψη -που **πάντα προέρχεται από τον Πονηρό**- με γενναιότητα και προθυμία και φθάσουμε ως το θάνατο, θα νικήσουμε τον αντίπαλο με όπλο την πίστη, την υπομονή και την ελπίδα στον Κύριο. Και έτσι, αφού αποδειχθούμε χωρητικά σκεύη του Πνεύματος, θα αξιωθούμε να λάβουμε την απολύτρωση και τη Χάρη **από αυτή τη ζωή.** Επιπλέον, θα γίνουμε μέτοχοι και κληρονόμοι της αιώνιας και ατελεύτητης ζωής. Γιατί, στον πνευματικό αγώνα, **η νίκη εναντίον του Εχθρού κατορθώνεται με πολλά παθήματα** και με θάνατο. Πάσχοντας δηλαδή και πεθαίνοντας για τον Κύριο με προθυμία, θα νικήσουμε τελικά τον Εχθρό. Γι' αυτό **να θεωρείτε κάθε θλίψη και κάθε πειρασμό όχι οδυνηρό και σκληρό, αλλά απλό και εύκολο.** Να υπομένετε κάθε επίθεση του Εχθρού, **έχοντας πάντα μπροστά στα μάτια σας και ποθώντας το θάνατο που ο Κύριος υπέμεινε.** **Να σηκώνετε κάθε μέρα το σταυρό σας** (Λουκ. 9, 23), όπως Εκείνος μας δίδαξε, δηλαδή να αποδεχόσαστε τις θλίψεις, τους πειρασμούς και το θάνατο.

Ας Τον ακολουθήσουμε λοιπόν. Έτσι εύκολα θα υπομένουμε κάθε θλίψη είτε εσωτερική είτε εξωτερική. Γιατί, αν προσμένουμε το θάνατο για την αγάπη του Κυρίου και τον έχουμε πάντοτε μπροστά στα μάτια μας ποθώντας Τον, θα μπορέσουμε ασφαλώς πολύ περισσότερο να υπομένουμε χαρούμενα, άνετα και εύκολα, οποιεσδήποτε βαριές και αβάσταχτες θλίψεις μας βρίσκουν.

Ο λόγος που μας κάνει να θεωρούμε βαριές και αβάσταχτες τις θλίψεις και που αισθανόμαστε αδύνατοι για να τις υπομείνουμε, είναι το ότι δεν έχουμε συνεχώς μπροστά στα μάτια μας και δεν ποθούμε να υποστούμε και εμείς το θάνατο του Χριστού. Γιατί εκείνος που επιθυμεί να γίνει

κληρονόμος του Χριστού, πρέπει να επιθυμεί να υποστεί και του Χριστού τα παθήματα. Εκείνοι λοιπόν που αγαπούν τον Χριστό, από αυτό ακριβώς ξεχωρίζουν από όλους τους άλλους. Από το ότι δηλαδή υπομένουν γενναία και πρόθυμα -ελπίζοντας αδιάλειπτα στον Χριστό- κάθε θλίψη και πειρασμό που τους βρίσκει.

Ας παρακαλέσουμε λοιπόν τον Κύριο να μας δώσει σοφία, για να γνωρίσουμε το θέλημά Του και να το εκτελούμε πρόθυμα, με πολλή υπομονή, μακροθυμία και χαρά. Αυτές τις δωρεές, αν θελήσουμε, Εκείνος θα μας τις χαρίσει και **θα μας ενισχύσει σε κάθε προσπάθεια που κάναμε** για να ευαρεστήσουμε στον Θεό. Έτσι θα αποδειχθούμε δοκιμασμένοι και άξιοι, για να δεχθούμε την αιώνια σωτηρία, εκείνη που χαρίζει ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, στον Οποίο ανήκει η δόξα, η εξουσία και η δύναμη στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Αραγε οι **ράθυμοι**, οι **οκνηροί** και οι **αδιάφοροι** για ποιό πράγμα θα έχουν να καυχηθούν; Για την αδιαφορία, για τη ραθυμία ή για την απώλειά τους; Αλίμονο, αδελφοί μου, σ' αυτούς που είναι **ράθυμοι**.

Ελάτε λοιπόν, ας αγωνισθούμε πρόθυμα. Ελάτε, ας προσπέσουμε σ' Αυτόν. **Ας πενθήσουμε, ας κλαύσουμε ενώπιόν Του. Εκείνος μόνο μπορεί να μας χαρίσει το φωτισμό της ψυχής.** Κατανοήστε, επιτέλους, τις πανουργίες του Εχθρού μας, του μισόκαλου και αντίπαλου. Γιατί αυτός είναι που ρίχνει στο δρόμο μας τις **παγίδες**, δηλαδή τα **σκάνδαλα, το πάθος της πολυκτημοσύνης, την επιθυμία της κοσμικής ζωής, τη σαρκική ηδονή**. Αυτός μας κάνει να **ξεχνάμε** πόσο μικρή είναι αυτή η ζωή. Αυτός μας εμπνέει τη **δειλία στην άσκηση, την οκνηρία στις προσευχές, τον ύπνο την ώρα της ακολουθίας και την αγάπη στη σωματική ανάπαυση**.

Όσο ο διάβολος κάνει καλύτερα τη δουλειά του, τόσο εμείς **αμελούμε και ραθυμούμε**. Γι' αυτό **θα πρέπει και εμείς να τον καταφρονούμε, με τη σκέψη ότι οι ημέρες μας είναι λίγες**. Να, έφθασε ο καιρός που ο Κύριος θα έλθει μέσα στη μεγαλοπρέπεια της ωραιότητάς Του, με τη συνοδεία των Αγγελικών δυνάμεων της Βασιλείας Του. **Θα έλθει για να ανταποδώσει στον καθένα ανάλογα με τις πράξεις του** (Ματθ. 16, 27).

Φοβούμαι, αδελφοί μου, μήπως εκπληρωθεί σ' εμάς ο λόγος του Κυρίου που λέει: «*Θα έρθουν άνθρωποι από Ανατολή και Δύση, από το Βορρά και από τη Θάλασσα και θα καθίσουν στο τραπέζι, στη Βασιλεία των ουρανών, μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ, ενώ εσείς θα μείνετε έξω*» (Ματθ. 8, 11-12 - Λουκ. 13, 28-29).

Σε παρακαλώ, Χριστέ μου, Εσύ που είσαι το Φως το Αληθινό, ο Υιός του

Ευλογητού Πατέρα, σφραγίδα και απαύγασμα της δόξας Του, Εσύ που κάθεται στα δεξιά της μεγαλωσύνης Του (Εβρ. 1, 3), Ακατάληπτε Υιέ, Ανεξιχνίαστε Χριστέ και Ανεξερεύνητε Θεέ, καύχημα και χαρά για όσους Σε αγαπούν, Χριστέ μου, η ζωή μου, πάρε με τον αμαρτωλό στη Βασιλεία Σου.

Μη μου ανταποδώσεις σύμφωνα με τα έργα μου. Ας με λυτρώσει η Χάρη Σου, ας με λυπηθεί η ευσπλαχνία Σου και ας με ελεήσει η φιλανθρωπία Σου. Γιατί Εσύ είσαι ευλογημένος και χιλιοδοξασμένος στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο «Αλγηδών η αγιότοκος: Η Υπομονή και η Ευχαριστία κατά τους Πατέρες», Εκδόσεις «[ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ](#)» 2010, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

"Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει την γερόντισσα της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Καρέα, για την ευλογία της για την δημοσίευση αποσπάσματος του βιβλίου, που πιστεύουμε πως θα είναι πολύ ωφέλιμο για όλους τους αναγνώστες του."

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

[Για την Υπομονή και τη Μακροθυμία \(Μέγας Βασίλειος\)](#)

[Για την Υπομονή που γίνεται για την Αγάπη του Θεού \(Αγ. Ισαάκ ο Σύρος\)](#)

[Για Την Υπομονή και πόσο είναι το κέρδος από τις θλίψεις \(Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος\)](#)

[Υπομονή \(Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ\)](#)

[Η θεραπευτική της οργής: Η πραότητα και η υπομονή \(Jean Claude Larchet\)](#)